

A Hóember orra

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy kisfiú, akit úgy hívtak, hogy Makaramuki. És volt neki egy barátja: a Beszélő Szék.

Történt egyszer, hogy éppen tél volt, és december elején olyan sok hó esett, hogy a hókotrók nem tudták megtisztítani az utakat. Leállt a közlekedés a Városban. A hó ráadásul nem egyedül érkezett, fogcsikorgató hideg kísérte. De a gyerekek nem bírták sokáig a négy fal között! Délután Makaramuki és a Beszélő Szék már azt látták az ablakból, hogy egyre többen igyekeznek szánkójukkal a csúszkapálya felé.

Nosza, ők is felöltöztek jó melegen! Fogták a szánkójukat, és elindultak a közeli dombok irányába. Ahogy mentek, csúszkáltak a hóban kitaposott ösvényen, egyszer csak meghallották, hogy valaki nagyon sír:

- Hüp-hüp-hüp... Hüp-hüp-hüp...
- Ki lehet az, aki így sír? – kérdezte Makaramuki.
- Nem tudom – felelte a Beszélő Szék. – Keressük meg!

Elkezdtek keresni, hogy honnan jön a síró hang. Keresték, keresték, és meg is találták: az egyik kisebb domb mögött ott állt a Hóember, és sírás közben nagy-nagy könnyeket hullajtott. A nap viszont olyan hideg volt, hogy a könnyei abban a pillanatban megfagytak, ahogy kibuggyantak a szeméből! Csillogó jégdarabokként, csörömpölve, csengve potyogtak le a földre! A jégfalom már a Hóember derekáig ért.

Odamentek hozzá, és megszólították:

– Miért sírsz, Hóember?

– Azért sírok, mert a Nyuszi elvitte az orromat! Brü-hü-hü... – zokogott. – Milyen hóember vagyok így, orr néélküüül?! Brü-hü-hü...

És tényleg! Szegénynek hiányzott az orra, ami, ugyebár – mindenki tudja! –, sárgarépából szokott lenni. Makaramuki megsajnálta:

– Ne búslakodj, Hóember! Megkeressük az orrodát! De ne sírjál, mert a végén még akkora jégtömb lesz előtted, mint egy hűtőszekrény!

– Jó-hó-hó! – hüppögte a Hóember, és nagy nehezen abbahagyta a zokogást.

Makaramukiék elindultak megkeresni a Nyuszit. Keresték a házak oldalában, a szánkópálya közelében, mindenhol. Végül meglátták, ahogy éppen ott fut előttük az egyik bokor alján.

– Nyuszi! Állj csak meg! – kiáltotta el magát Makaramuki. A Beszélő Szék gyorsan odafutott, és megfogta a Nyuszi lábát, nehogy el tudjon szaladni.

– Te Nyuszi! Nem szégyelled magad? Ellopod a Hóember orrát?! Szegény ott sír a domb mögött és búslakodik! Micsoda dolog ez?! – korholta őt Makaramuki.

– Jaj, jaj, jaj! Engedjete el! Én nem akartam rosszat! Csak azért vettem el a sárgarépát, mert nincs mit ennie a gyerekeimnek – siránkozott a Nyuszi. – Olyan hideg tél van, hogy sehol sem találunk ennivalót. Mindent beborít a hó!

– Igen? – csodálkozott a Beszélő Szék. – Éheznek a gyerekek?

– I-ge-en! – felelte a Nyuszi sírós hangon. – Szegények már nagyon éhesek, tegnap óta egy falatot sem ettek. Brü-hü-hü...

Azzal ő is elkezdett sírni, zokogni, és az ő könnyei is azon nyomban megfagytak, mert még mindig olyan hideg volt, hogy a madarak sem mertek repülni. Makaramuki őt is megsajnálta:

– Ne sírj, Nyuszi! Vidd csak haza nyugodtan a sárgarépát! Ha ezt elmondtad volna a Hóembernek, biztos, hogy magától is odaadta volna az orrát.

A Nyuszi boldogan hazasietett, ők pedig elkezdtek gondolkodni, hogyan segítsenek a Hóemberen. Törték a fejüket, töprengtek: mit is lehetne tenni? Végül Makaramuki felkiáltott:

– Van egy ötletem! Menjünk el a boltba répáért!

– Nagyszerű ötlet! – értett vele egyet a Beszélő Szék.

A zöldségboltban Makaramuki hamar megtalálta a szépen bezacskózott sárgarépákat. Igen ám, de amikor ki akart vinni egy csomagot, rászólt az eladó néni:

– Hová viszed azt a sárgarépát, kisfiú?

– A Hóembernek!

– Na-na-na-naa! És ki fogja kifizetni?!

Abban a pillanatban eszébe jutott Makaramukinak, hogy vásárolni, bizony, csak pénzért lehet! De neki nem volt pénze, így kénytelen-kelletlen ott hagyta a répát. Szomorúan ballagott ki az utcán várakozó barátjához:

– Miért lóगतod az orrod? – kérdezte a Beszélő Szék. – Nem volt sárgarépa a boltban?

– De volt, csak hogy pénzért adják! Az pedig nekem nincs. Honnan szerezzek én pénzt? – sóhajtozott.

– Figyelj csak! Láttam útközben, hogy egy háznál hómunkásokat keresnek. Biztos adnak pénzt a hólapátolásért. Gyere, nézzük meg! – javasolta a barátja.

Úgy is tettek. Amikor odaértek, tényleg ki volt írva nagy betűkkel egy fehér lapra: „HÓMUNKÁSOKAT KERESÜNK! Fizetség: 500 forint.”

– Ez pont jó lesz nekünk! – kiáltották fellelkesülve. Futottak megkeresni a Gondnok bácsit, aki éppen a ház mögött lapátolta a havat. Nosza, kaptak egy-egy hólapátot, és segítettek megtisztítani a járdát. Mire végeztek, úgy megizzadtak, hogy már egyikük sem fázott! A Gondnok bácsi odaadta nekik a pénzt, abból megvették a sárgarépát, és siettek vissza a Hóemberhez.

– Ide nézz, Hóember! Látod, mennyi sárgarépát hoztunk? Válassz egyet, az lesz majd az orrod! – mondta Makaramuki.

A Hóember kiválasztotta a legnagyobb és legszebb répát. Berakták az orra helyére, és újra teljes értékű hóember lett. Úgy elöntötte a boldogság, hogy örömeben majdnem megint sírva fakadt!

– Beszélő Szék, mit csináljunk ezzel a sok sárgarépával? – kérdezte Makaramuki, miután elbúcsúztak.

– Vigyük el a Nyuszinak! – javasolta a Szék. – Éhesek a kisnyuszik! Legalább lesz mit enniük!

Így hát megkeresték azt a bokrot, amely alatt a Nyuszi odúja rejtőzött.

Nyusziék nem hittek a szemüknek! Ennyi répa! A kisnyulak örömben ugráltak jobbra, ugráltak balra, fel-le, ide-oda, összevissza, úgy, ahogy igazából csak a nyulak tudnak ugrálni, senki más!

– Köszönjük, köszönjük! – hálálkodott a Nyuszi. – Tavasszal gyertek el vendégségbe, szívesen látunk titeket!

– Eljövünk – ígérte Makaramuki, majd elbúcsúztak, és hazamentek, mert már igencsak későre járt.

Aznap este, amikor felkelt a Hold, csodálkozva látta, hogy a Hóember boldogan mosolyog egy óriási jéghegy mögött, a csikorgó hidegben. A Szél megsúgta neki, hogyan segítettek Makaramukiék, és ettől olyan jókedve támadt, hogy fényével simogatón betérítette az egész világot.

A két jó barát ezalatt úgy aludt, mint a bunda. Még ágyúdörgéssel sem lehetett volna őket felébreszteni, annyira elfáradtak a hólapátolásban és a nagy jótéteményben!

Jó éjszakát!

